

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački

Uvod i homilija

**u euharistijskome slavlju ponedjeljka prvoga tjedna došašća
povodom zahvalnoga susreta športasa Zagrebačke nadbiskupije
u župnoj crkvi Naviještenja Blažene Djevice Marije
u Velikoj Gorici**

Ponedjeljak, 28. studenoga 2016., u 18.30 sati

U euharistijsko slavlje pozvani smo uvijek ući sa zahvalnošću i nutarnjim raspoloženjem koje u današnjoj Radosnoj vijesti pred Isusom očituje rimski stotnik, kada kaže: *Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod krov moj.*

Te riječi ponavljamo u svakoj svetoj misi prije pričesti: *Nisam dostojan.* Time naglašavamo da je Božji dolazak i njegova prisutnost u našem životu uvijek dar. Ujedno otkrivamo koliko je darova u nama i među nama. A za dar nikada nismo dostojni, jer nam istinskim darom netko daruje dio sebe.

Večeras smo u zajedništvu sa svojim bližnjima koji dijele radost športskih natjecanja i susreta. Gospodinu zahvaljujemo za braću i sestre, za mogućnosti da i po športu živimo ljepotu svoje kršćanske vjere. Zahvaljujem vama koji športom svjedočite Isusa Krista, svoju pripadnost Crkvi i našoj Nadbiskupiji. Zahvaljujem svećenicima koji vas prate, a posebno zahvaljujem za našega povjerenika, trajnoga đakona Marijana, kao i za župnika Norberta koji nam je omogućio da osjetimo župno okrilje i ljepotu velikogoričkoga doma.

Na početku slavlja zastanimo i molimo Duha Svetoga da nam rasvijetli savjest i udijeli duh kajanja. Ispovjedimo da – zbog svojih grijeha – nismo dostojni Božje ljubavi, ali imamo pouzdanja u njegovo milosrdno opraštanje.

Homilija

Liturgijska čitanja: Iz 4, 2-6; Ps 122; Mt 8, 5-11

Športašice i športaši, treneri, čelnici klubova,
drugi športski djelatnici, braćo i sestre!

1. Svako liturgijsko vrijeme moguće je čitati u povezanosti sa športom, odnosno na 'športski način'. Nalazeći se u došašću možemo vidjeti koje su to posebne odlike vremena došašća koje se odražavaju u vrijednostima športa. Isus naglašava da je potrebno biti: pozoran, budan, osjetljiv za razne znakove i pojave, strpljiv, postojan, ispunjen nadom... Lako ćemo vidjeti da se te vrline lako preklapaju sa zahtjevima za dobre športaše. Štoviše, te je odlike moguće naći u raznim područjima života.

Ipak, uza sve to, postoji još nešto što ne bismo smjeli previdjeti u duhovnosti pripreme za proslavu otajstva Božića; nešto što nedostaje općenito ozračju u kojemu živimo, a to je *povezanost završetka i početka*. Tipična za došašće.

U igri, u športovima uvijek je pred nama cilj, najprije neki neposredni cilj, a zatim i dalji ciljevi, sve do konačnoga. Zapravo su naročito govornjivi oni ciljevi koji nisu nadohvat ruku, koji se odmah ne naziru, nego je put do njih često neprimijećen, tih, skriven i težak.

Advent voli gotovo nevidljive titraje; osjetljiv je na plamičak, na stijenj koji tinja, na rosu, na dah, ali ima pouzdanja u prisutnost Onoga koji se nalazi iza svake malene pojave, Onoga komu se more i vjetar pokoravaju, Onoga koji je sazdao svjetove i darovao nam život.

Opravdano je reći da dobri športaši u sebi nose lijepe odlike kršćanskoga adventskog iščekivanja, proročku snagu povezivanja završetka i početka. Zato njima poraz nije kraj, nego otkriva snagu novoga početka.

2. Druga odlika koja povezuje došašće i šport jest *oduševljenje*. Ta je odlika također proročka. Vidimo da u raznim područjima našega života, pa tako i u Crkvi, nedostaje upravo oduševljenje. Izloženi smo nejasnoćama, mlakosti, bezvoljnosti i bezbojnosti. Došašće nosi oduševljenje kao nutarnju jezgru. Premda je to isto oduševljenje koje se očitivalo na dan Pedesetnice, na dan rođenja Crkve, ono u došašću živi kao temelj, vidljivo ispod naslaga svega onoga što odvlači pogled.

U tome je smislu kršćansku prisutnost Duha u došašću lakše prekriti nekršćanskim sadržajima. To nam se, nažalost, i događa: da pod kršćanskim imenima ne pronalazimo kršćanstvo, niti kršćansko oduševljenje.

Nadalje, u došašću se osjeća približavanje neba zemlji. Daleki, svemoćni i nevidljivi Bog postaje bliz u ljudskosti, u običnosti. Oduševljava nas otkrivena neobičnost u običnosti; neredovitost koja pobuđuje radost u redovitosti.

Pritom je važno pitati se: A kakvo je kršćansko oduševljenje? Jer ima oduševljenja koja nisu od Božjega Duha. Ona ne gledaju konačni cilj, nego se vežu uz prolaznost, najčešće uz neko postignuće, uz potrošnju i zabavu. Kršćani traže cilj koji seže u vječnost.

Nije, dakle, sve u oduševljenju. Nekršćansko oduševljenje lako u športu prelazi u nasilje. Kristov Duh oduševljava za nesebičnost, jer vidi konačni cilj, jer povezuje Duha Svetoga koji je stvarao svijet, koji je u nama i očituje se u djelima ljubavi, koji u nama govori i moli, čija prisutnost ne nestaje kada splasne izvanjsko raspoloženje.

3. Braćo i sestre, *došašće nas priprema za divljenje Bogu koji nam prilazi i želi da ga susretnemo. Prepoznaju ga oni koje su drugi držali neprimjerenima, dalekima i bez vjere. Poput rimskoga stotnika kojemu je na srcu njegov sluga i prema kojemu postupa kao da mu je sin.*

Isus proširuje obzore i hvali primjer vjere pripadnika neprijateljske vlasti, osvajača i tlačitelja. Hvali ga, jer ga prosuđuje po njegovu držanju i po njegovim djelima. Advent ponire dublje od površnih dojmova. Tako ono što se čini mrtvim oživljuje, pokazuje snagu preporoda i rasta, a ono što je izgledalo blizu pokazuje se nepripadnim i dalekim.

Ono što povezuje ljepotu početka i završetka jest dar, a prepoznavanje dara vodi u kršćansko oduševljenje.

Nije rijetkost da kada od nekoga nešto molimo, imamo očekivanja da će nam to biti ostvareno odmah i na način koji smo zamislili. Kao da je to samo po sebi razumljivo. To vodi u nepoštivanje, u suprotnost oduševljenju, u razočaranost. Jer se ne radi o zahvalnosti za dar, nego o zahtjevu.

Vrijeme došašća nas odgaja za darovanost, bez ikakvih zahtjeva. Ta darovanost rađa *pouzdanje*. Ako tako živimo, zahvalni za dar, tada znamo da će nam darivatelj pružiti najviše što može i u vrijeme u koje može. Pouzdanje u Boga u nama stvara raspoloživost za dar Boga koji najbolje zna što je dobro za naš život i u koje vrijeme nam je nešto potrebno. Zato nam je potrebna milost da i teškoće, kušnje, nesigurnosti, 'poraze' vidimo u svjetlu pouzdanja u Boga.

Večeras, draga braćo i sestre, molim za nas Božji dar koji nosi odlike kršćanskih športaša i vrijeme došašća: povezivanje početka i kraja, oduševljenje i darovanost. Ne samo klice, nego i plodovi tih darova vidljivi su među vama.

Ostanimo u čvrstom pouzdanju u Gospodina, premda znamo da nismo dostojni i da je svo naše dostojanstvo u Božjoj ljubavi. Gospodine, daruj nam samo riječ, samo kap svjetla i ozdravit ćemo od bolesti neosjetljivosti i sebičnosti.

Amen.